

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 5182/2559

พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุด โจทก์ ดาบตำรวจปฏิภาณหรือดาบไวท์ สมะพันธุ์ กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 17, พ.ร.บ.ตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. 2547 มาตรา 95, ป.อ. มาตรา 149, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 86, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 157, ป.อ. มาตรา 78, ป.วิ.อ. มาตรา 227, ป.วิ.อ. มาตรา 225

ย่อ / หลักกฎหมาย

จำเลยที่ 1 ถูกสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนเมื่อวันที่ 8 ธันวาคม 2551 และต่อมาได้รับคำสั่งให้กลับเข้ารับราชการใหม่โดยจำเลยที่ 1 ไปรายงานตัวกลับเข้ารับราชการเมื่อวันที่ 3 สิงหาคม 2553 ดังนั้นระหว่างวันที่ 8 ธันวาคม 2551 ถึงวันที่ 2 สิงหาคม 2553 จำเลยที่ 1 ไม่ได้ปฏิบัติหน้าที่ เจ้าพนักงานตำรวจ จึงไม่มีอำนาจทำการสืบสวนคดีอาญาตาม ป.วิ.อ. มาตรา 17 รวมทั้งไม่มีหน้าที่ จับกุม ป. กับพวก ซึ่งกระทำความผิดต่อ พ.ร.บ.การพนัน พุทธศักราช 2478 ตาม พ.ร.บ.ตำรวจแห่งชาติ พ.ศ.2547 มาตรา 95 วรรคสาม ที่บัญญัติว่า "ในกรณีที่ผู้ถูกสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน ได้รับคำสั่งให้กลับเข้ารับราชการหรือได้รับคำสั่งให้ออกจากราชการด้วยเหตุใด ๆ ที่มีใช่เป็นการ ลงโทษ ให้ผู้นั้นมีสถานภาพเป็นข้าราชการตำรวจตลอดระยะเวลาระหว่างที่ถูกสั่งให้ออกจาก ราชการไว้ก่อน" นั้น เป็นบทบัญญัติให้ข้าราชการตำรวจผู้ถูกสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนที่ได้รับ คำสั่งให้กลับเข้ารับราชการใหม่มีสถานภาพเป็นข้าราชการตำรวจตลอดระยะเวลาระหว่างที่ถูกสั่ง ให้ออกจากราชการไว้ก่อนเพื่อสิทธิในการรับเงินเดือน และเงินอื่น ๆ ตาม พ.ร.บ.ตำรวจแห่งชาติ พ.ศ.2547 มาตรา 95 วรรคสี่ ดังนั้น การที่จำเลยที่ 1 ได้รับคำสั่งให้กลับเข้ารับราชการใหม่ จึงไม่ อาจถือว่าระหว่างเวลาที่ถูกให้ออกจากราชการไว้ก่อนนั้น จำเลยที่ 1 เป็นผู้ปฏิบัติหน้าที่ เจ้าพนักงานตำรวจ การกระทำของจำเลยที่ 1 ที่เรียกรับเงินจาก ป. กับพวก เมื่อเดือนมิถุนายน 2553 และวันที่ 8 กรกฎาคม 2553 จึงเป็นการกระทำในขณะที่จำเลยที่ 1 ไม่มีหน้าที่จับกุมผู้ กระทำความผิดตาม ป.วิ.อ. มาตรา 17 ไม่ครบองค์ประกอบของความผิดซึ่งผู้กระทำความผิดต้อง เป็นเจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่ ตาม ป.อ. มาตรา 149 จำเลยที่ 1 ไม่มีความผิดตามกฎหมายมาตรา ดังกล่าว

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องและแก้ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 83, 86, 91, 149 และ 157 จำเลยทั้งสามให้การปฏิเสธ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยที่ 1 มีความผิดตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 149 ประกอบมาตรา 86 มาตรา 149 จำเลยที่ 2 มีความผิดตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 149 จำเลยที่ 3 มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 149 ประกอบมาตรา 86 การกระทำของจำเลยทั้งสามเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษ ทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 จำคุกจำเลยที่ 1 ฐานเป็นผู้ สนับสนุนเจ้าพนักงานเรียกรับทรัพย์สินสำหรับตนเองหรือผู้อื่นโดยมิชอบ กระทงละ 3 ปี 4 เดือน รวม 2 กระทง จำคุก 6 ปี 8 เดือน ฐานเป็นเจ้าพนักงานเรียกรับทรัพย์สินสำหรับตนเองหรือผู้อื่น โดยมิชอบ กระทงละ 5 ปี รวม 6 กระทง จำคุก 30 ปี รวมจำคุกจำเลยที่ 1 มีกำหนด 36 ปี 8 เดือน จำคุกจำเลยที่ 2 กระทงละ 5 ปี รวม 8 กระทง จำคุก 40 ปี จำคุกจำเลยที่ 3 กระทงละ 3 ปี 4 เดือน

รวม 8 กระทง จำคุก 24 ปี 32 เดือน ทางนำสืบของจำเลยที่ 1 เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มี เหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กระทงละหนึ่งในสี่ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก จำเลยที่ 1 มีกำหนด 27 ปี 6 เดือน คำขออื่นนอกจากนี้ให้ยก จำเลยทั้งสามอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยที่ 1 มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 149 รวม 8 กระทง ให้ยกฟ้องโจทก์สำหรับจำเลยที่ 2 นอกจากนี้แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น โจทก์และ จำเลยที่ 1 และที่ 3 ฎีกาโดยผู้พิพากษาซึ่งพิจารณาและลงชื่อในคำพิพากษาศาลอุทธรณ์อนุญาต ให้จำเลยที่ 1 และที่ 3 ฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริง ก่อนศาลชั้นต้นส่งสำนวนมาศาลฎีกาจำเลยที่ 3 ขอ ถอนฎีกาศาลชั้นต้นอนุญาต ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงรับฟังได้ตามที่โจทก์กับจำเลยที่ 1 และที่ 2 ไม่ได้แย้งกันในชั้นฎีกาว่า จำเลยที่ 1 และที่ 2 เป็นเจ้าพนักงานตำรวจกองบังคับการปราบปราม การกระทำความผิดเกี่ยวกับการค้ามนุษย์ เดิมจำเลยที่ 1 เป็นเจ้าพนักงานตำรวจกองบังคับการ ปราบปรามการกระทำความผิดต่อเด็ก เยาวชน และสตรี เมื่อวันที่ 8 ธันวาคม 2551 กองบังคับการ ปราบปรามการกระทำความผิดต่อเด็ก เยาวชน และสตรี มีคำสั่งให้จำเลยที่ 1 ออกจากราชการไว้ ก่อน เพื่อรอฟังผลการสอบสวนพิจารณาทางวินัย ต่อมาปรากฏผลการสอบสวนว่าจำเลยที่ 1 มิได้ กระทำผิดวินัย และไม่มีกรณีที่จะต้องออกจากราชการ จึงได้รับคำสั่งให้กลับเข้ารับราชการ จำเลยที่ 1 ได้รายงานตัวขอกลับเข้ารับราชการที่กองบังคับการปราบปรามการกระทำความผิด เกี่ยวกับการค้ามนุษย์เมื่อวันที่ 3 สิงหาคม 2553 นางสาววิจิตรา กับพวก ได้จัดให้มีการเล่นพนัน โดยนำสุราและสินค้ายื่น ๆ มาทำแผงสลากและออกสลากนำไปวางจำหน่ายตามร้านค้าในจังหวัด ชลบุรีเพื่อให้ลูกค้าผู้ซื้อสลากจับสลาก หากได้หมายเลขตรงกับหมายเลขที่ติดไว้ที่สุราหรือสินค้าใด ลูกค้าก็จะได้รับสุราหรือสินค้านั้นไป อันเป็นการพนันตามบัญชี ข. อันดับที่ 9 ท้ายพระราชบัญญัติ การพนัน พุทธศักราช 2478 คดีในส่วนจำเลยที่ 1 ศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์พิพากษาว่า จำเลยที่ 1 กระทำความผิดตามข้อกล่าวหาครั้งที่ 2 ถึงครั้งที่ 9 จำเลยที่ 1 ฎีกาขอให้ยกฟ้อง จึงมีปัญหาที่ ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยที่ 1 ว่า จำเลยที่ 1 กระทำความผิดตามข้อกล่าวหาครั้งที่ 2 ถึงครั้งที่ 9 หรือไม่ คดีในส่วนจำเลยที่ 2 ศาลชั้นต้นพิพากษาว่าจำเลยที่ 2 กระทำความผิดตามข้อกล่าวหา ครั้งที่ 2 ถึงครั้งที่ 9 ศาลอุทธรณ์พิพากษายกฟ้อง โจทก์ฎีกาขอให้ลงโทษจำเลยที่ 2 โดยบังคับตาม คำพิพากษาศาลชั้นต้น มีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยตามฎีกาของโจทก์ว่า จำเลยที่ 2 กระทำความผิดตาม ข้อกล่าวหาครั้งที่ 2 ถึงครั้งที่ 9 หรือไม่ เห็นสมควรวินิจฉัยปัญหาตามฎีกาของจำเลยที่ 1 และโจทก์ ไปในคราวเดียวกัน เห็นว่า คดีในส่วนที่เกี่ยวกับจำเลยที่ 1 พยานโจทก์มีนางปาริชาติ นางสาววิ จิตรา นางสาวรุ่งนภา และนางสาวอารียา รวมจำนวน 4 ปาก เป็นประจักษ์พยานมาเบิกความ ยืนยันว่า เมื่อเดือนกุมภาพันธ์ 2553 จำเลยที่ 1 แสดงตนว่าเป็นเจ้าพนักงานตำรวจและขอให้นาง ปาริชาติกับพวกจ่ายเงินเพื่อที่จะได้ไม่ต้องยกแผงสลากของนางปาริชาติกับพวกไป และเดือน มิถุนายน 2553 จำเลยที่ 1 กับพวกไปยึดแผงสลากของนางปาริชาติกับพวกที่ร้านซักรีดในเมือง พัทยากลางและจำเลยที่ 1 ได้นำนางสาววิจิตราไปพบขายที่จำเลยที่ 1 อ้างว่าเป็นผู้หมวดและเป็น เจ้านายจำเลยที่ 1 ที่ด้านหลังอาคารสถานีตำรวจภูธรเมืองพัทยา เพื่อให้นางสาววิจิตราเจรจา ต่อรองกับผู้หมวดในเรื่องจำนวนเงินที่ต้องจ่ายให้เพื่อไม่ต้องถูกดำเนินคดี แล้วนางสาววิจิตรามอบ เงินจำนวน 4,000 บาท ให้ชายที่จำเลยที่ 1 อ้างว่าเป็นผู้หมวด โดยนางปาริชาติได้พบตัวจำเลยที่ 1 จำนวน 1 ครั้ง ในเดือนกุมภาพันธ์ 2553 นางสาววิจิตราพบจำเลยที่ 1 จำนวน 2 ครั้ง ในเดือน กุมภาพันธ์ 2553 และเดือนมิถุนายน 2553 นางสาวรุ่งนภาและนางสาวอารียาพบจำเลยที่ 1 คนละ 1 ครั้ง ในเดือนมิถุนายน 2553 โดยนางสาวรุ่งนภายังได้นั่งรถยนต์คันเดียวกับจำเลยที่ 1 เดินทางไป

ที่สถานีตำรวจภูธรเมืองพัทยา พยานโจทก์ทั้งสองมีโอกาสนี้และเวลาพูดกับจำเลยที่ 1 เป็นเวลานาน ทั้งยังยืนยันตรงกันถึงพฤติกรรมของจำเลยที่ 1 จึงไม่มีเหตุให้ควรระแวงสงสัยว่าจะจำตัวจำเลยที่ 1 ผิดพลาดคลาดเคลื่อน เหตุที่มีการสอบสวนคดีนี้สืบเนื่องจากพนักงานสอบสวนคดีพิเศษตรวจสอบข้อเท็จจริงกรณีมีเจ้าหน้าที่รัฐเรียกรับผลประโยชน์จากผู้ประกอบการและพบมีการโอนเงินจากบัญชีเงินฝากของนางสาวอารียาไปเข้าบัญชีเงินฝากของจำเลยที่ 3 จึงเรียกพยานโจทก์ทั้งสองไปสอบถาม พฤติการณ์จึงไม่มีเหตุให้ควรระแวงสงสัยว่าพยานโจทก์ทั้งสองจะกลั่นแกล้งกล่าวหาปรักปรำจำเลยที่ 1 ประกอบกับนางสาวรุ่งนภาเบิกความยืนยันว่า จำเลยที่ 1 ขอหมายเลขโทรศัพท์ของนางสาวรุ่งนภาไว้และต่อมาได้โทรศัพท์แจ้งหมายเลขบัญชีเงินฝากธนาคารของจำเลยที่ 3 ให้นางปาริชาติกับพวกโอนเงินเข้า ก็เป็นข้อเท็จจริงที่ไปเชื่อมโยงกับการที่ปรากฏภาพจำเลยที่ 1 ถอนเงินจากเครื่องเบิกถอนเงินอัตโนมัติในบัญชีเงินฝากของจำเลยที่ 3 ซึ่งจำเลยที่ 1 ยอมรับว่าตนไปทำธุรกรรมที่หน้าเครื่องเบิกถอนเงินอัตโนมัติจริง และตามคำเบิกความของนางสาวอารียาและนางสาวรุ่งนภาประกอบรายการบัญชีเงินฝากของนางสาวอารียาได้ความว่า มีการโอนเงินเข้าบัญชีเงินฝากธนาคารกสิกรไทย จำกัด (มหาชน) ของจำเลยที่ 3 บัญชีเลขที่ 7662092163 รวมจำนวน 7 ครั้ง ดังนี้ เมื่อวันที่ 8 กรกฎาคม 2553 จำนวน 2,000 บาท วันที่ 6 สิงหาคม 2553 จำนวน 2,000 บาท วันที่ 7 กันยายน 2553 จำนวน 3,000 บาท วันที่ 4 ตุลาคม 2553 จำนวน 3,000 บาท วันที่ 4 พฤศจิกายน 2553 จำนวน 3,000 บาท วันที่ 3 ธันวาคม 2553 จำนวน 3,000 บาท และวันที่ 5 มกราคม 2554 จำนวน 3,000 บาท พยานโจทก์ทั้งสองพยานบุคคลยืนยันและหลักฐานการโอนเงินเข้าบัญชีเงินฝากของจำเลยที่ 3 ที่ปรากฏภาพจำเลยที่ 1 ไปเบิกถอนเงินที่เครื่องเบิกถอนเงินอัตโนมัติ จึงมีน้ำหนักและเหตุผลนั้นคงรับฟังเชื่อถือได้ ที่จำเลยที่ 1 นำสืบว่า วันที่ 3 มิถุนายน 2553 จำเลยที่ 1 ไม่ได้ไปเรียกเงินจากนางสาววิจิตราที่ร้านช็อกบรีดที่เมืองพัทยากลางเพราะจำเลยที่ 1 เดินทางไปอำเภอลาดหลุมแก้ว จังหวัดปทุมธานี แล้วรถยนต์ถูกคนร้ายขโมยไป จึงไปแจ้งความไว้ นั้น เห็นว่านางสาววิจิตราเบิกความถึงวันเกิดเหตุที่ร้านช็อกบรีดที่เมืองพัทยากลางว่าเกิดเหตุในช่วงต้นเดือนมิถุนายน 2553 และตอบทนายจำเลยที่ 2 ถามค้านว่า เป็นวันที่ 3 มิถุนายน 2553 หรือไม่จำไม่ได้ ดังนี้ข้อเท็จจริงจึงรับฟังไม่ได้ว่าวันที่จำเลยที่ 1 อ้างว่าได้เดินทางไปจังหวัดปทุมธานีนั้นเป็นวันเดียวกันกับวันเกิดเหตุที่ร้านช็อกบรีดที่เมืองพัทยากลาง ข้ออ้างของจำเลยที่ 1 ฟังไม่ขึ้น ที่จำเลยที่ 1 ฎีกาว่า จำเลยที่ 1 มีนางสุนิษาเจ้าของร้านช็อกบรีดที่เมืองพัทยากลางมาเบิกความเป็นพยานว่า เมื่อประมาณกลางปี 2553 มีเจ้าพนักงานตำรวจแต่งกายนอกเครื่องแบบจำนวน 4 ถึง 5 คน มายึดแผงสลากของนายแบงค์ที่นำมาวางจำหน่ายในร้านของนางสุนิษา นางสุนิษาได้โทรศัพท์เรียกนายแบงค์มาที่ร้านแล้วนายแบงค์ได้ไปกับเจ้าพนักงานตำรวจ แต่เจ้าพนักงานตำรวจดังกล่าวไม่ใช่จำเลยที่ 1 ซึ่งนางสุนิษายังได้ให้ปากคำดังกล่าวไว้ต่อเจ้าพนักงานตำรวจด้วย เมื่อวันที่ 15 พฤษภาคม 2555 และเบิกความต่อศาล ในคดีนี้เมื่อวันที่ 19 มีนาคม 2556 อันเป็นเวลาภายหลังวันเกิดเหตุนานประมาณ 2 ปี และเกือบ 3 ปี ตามลำดับ แล้ว อีกทั้งไม่ปรากฏว่านางสุนิษารู้จักจำเลยที่ 1 มาก่อนเกิดเหตุไม่น่าเชื่อว่านางสุนิษาจะจำเจ้าพนักงานตำรวจที่มายึดแผงสลากได้ ที่นางสุนิษาเบิกความยืนยันว่าเจ้าพนักงานตำรวจดังกล่าวไม่ใช่จำเลยที่ 1 จึงไม่มีน้ำหนักทำให้คำเบิกความของนางสาววิจิตรา นางสาวรุ่งนภา และนางอารียาพยานโจทก์ที่เดินทางไปร้านช็อกบรีดที่เมืองพัทยากลางขาดความน่าเชื่อถือไปได้ ส่วนที่จำเลยที่ 1 ฎีกาอ้างว่า นางปาริชาติเคยกู้ยืมเงินนอกระบบจากจำเลยที่ 1 และที่ 3 แล้วไม่พอใจที่ถูกทวงถาม นางปาริชาติจึงเก็บหลักฐานการโอนเงินเข้าบัญชีเงินฝากของ

จำเลยที่ 3 เพื่อชำระหนี้เงินกู้มาปรักปรำจำเลยที่ 1 โจทก์ไม่นำเจ้าของร้านค้าในตลาดปอยเปตมาเบิกความถึงเหตุการณ์ที่เจ้าพนักงานตำรวจไปยกแผงสลากเมื่อเดือนกุมภาพันธ์ 2553 นางสาววิจิตรา นางสาวรุ่งนภา และนางสาวอารียาเบิกความแตกต่างกันในเหตุการณ์ที่ร้านซักรีดที่เมืองพัทยากลางและที่สถานีตำรวจภูธรเมืองพัทยาและอ้างข้อเท็จจริงอื่นอีกหลายประการนั้น เห็นว่าข้อเท็จจริงที่จำเลยที่ 1 อ้างมาในฎีกาดังกล่าวเป็นเรื่องอื่นที่ไม่เกี่ยวข้องโดยตรงกับการเรียกรับเงินจากนางปาริชาติกับพวกและเป็นเรื่องในรายละเอียดปลีกย่อย ไม่ทำให้ผลแห่งคดีเปลี่ยนแปลงได้ จึงไม่รับวินิจฉัย เหตุผลและพยานหลักฐานของจำเลยที่ 1 ไม่มีน้ำหนักหักล้างพยานหลักฐานของโจทก์ได้ ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า จำเลยที่ 1 ร่วมกับชายที่จำเลยที่ 1 เรียกว่าผู้หมวดเรียกและรับเงินจากนางปาริชาติกับพวกเพื่อแลกกับการไม่จับกุมนางปาริชาติกับพวกไปดำเนินคดีในความผิดต่อพระราชบัญญัติการพนัน พุทธศักราช 2478 โดยเรียกและรับเงินไปในเดือนมิถุนายน 2553 จำนวน 1 ครั้ง และระหว่างเดือนกรกฎาคม 2553 ถึงเดือนมกราคม 2553 จำนวน 7 ครั้ง สำหรับคดีในส่วนที่เกี่ยวกับจำเลยที่ 2 เห็นว่า โจทก์คงมีนางสาววิจิตราเป็นพยานเพียงปากเดียวที่เบิกความยืนยันว่า ชายที่จำเลยที่ 1 เรียกว่าผู้หมวดและนำนางสาววิจิตราไปเจรจาต่อรองที่ด้านหลังอาคารสถานีตำรวจภูธรเมืองพัทยาคือจำเลยที่ 2 แม้นางสาววิจิตราเจรจาต่อรองจำนวนเงินที่จะต้องจ่ายกับผู้หมวดนานประมาณ 10 นาที แต่นางสาววิจิตราไม่รู้จักผู้หมวดมาก่อน หลังเกิดเหตุไม่เคยพบหน้ากันอีก ที่นางสาววิจิตราดูภาพถ่ายจำเลยที่ 2 จากฐานข้อมูลทะเบียนบัตรประจำตัวประชาชนแล้วรับรองว่าจำเลยที่ 2 คือผู้หมวดนั้น เป็นการดูเมื่อวันที่ 31 มีนาคม 2554 หลังจากวันเกิดเหตุที่พบผู้หมวดเมื่อเดือนมิถุนายน 2553 นานถึง 9 เดือน และเบิกความต่อศาลยืนยันว่าจำเลยที่ 2 คือผู้หมวดเมื่อวันที่ 22 พฤศจิกายน 2555 หลังวันเกิดเหตุ 2 ปีเศษ ข้อเท็จจริงไม่ปรากฏว่าผู้หมวดมีลักษณะหรือตำหนิรูปพรรณพิเศษอย่างไรที่จะช่วยให้สังเกตจดจำได้ง่าย ประกอบกับในชั้นสอบสวนนางสาววิจิตราให้การต่อพนักงานสอบสวนว่า ผู้หมวดพินเหยิน แต่เมื่อจำเลยที่ 2 เบิกความโต้แย้งพินให้ศาลชั้นต้นดูว่าจำเลยที่ 2 ไม่ได้พินเหยิน ดังนี้ ตามพฤติการณ์ดังกล่าวนางสาววิจิตราอาจจำหน้าผู้หมวดผิดพลาดคลาดเคลื่อนได้ และโจทก์ไม่มีพยานหลักฐานอื่นมานำสืบสนับสนุนว่าจำเลยที่ 2 มีพฤติการณ์เกี่ยวข้องกับจำเลยที่ 1 อย่างไรก็ดี แม้จำเลยที่ 2 เป็นเจ้าพนักงานตำรวจกองบังคับการปราบปรามการกระทำความผิดเกี่ยวกับการค้ามนุษย์เช่นเดียวกันกับจำเลยที่ 1 แต่ข้อเท็จจริงไม่ได้ความว่าทั้งสองออกปฏิบัติหน้าที่ในขณะเกิดเหตุร่วมกันหรือไม่ ลำพังแต่คำเบิกความของนางสาววิจิตรา พยานโจทก์ดังกล่าวเพียงปากเดียวยังไม่หนักแน่นพอให้รับฟังได้ชัดแจ้งว่าจำเลยที่ 2 คือ ผู้หมวดที่เรียกและรับเงินจากนางสาววิจิตรา กรณีมีเหตุสงสัยตามสมควรว่าจำเลยที่ 2 ร่วมกระทำความผิดกับจำเลยที่ 1 หรือไม่ ต้องยกประโยชน์แห่งความสงสัยนั้นให้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 227 วรรคสอง ที่ศาลอุทธรณ์พิพากษายกฟ้องสำหรับจำเลยที่ 2 นั้นศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาของโจทก์ฟังไม่ขึ้น ปัญหาต่อไปคือการกระทำของจำเลยที่ 1 ที่ร่วมกับชายที่จำเลยที่ 1 เรียกว่าผู้หมวดเรียกและรับเงินจากนางปาริชาติกับพวกเพื่อแลกกับการที่ไม่จับกุมนางปาริชาติกับพวกไปดำเนินคดีในความผิดต่อพระราชบัญญัติการพนัน พุทธศักราช 2478 เป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 149 หรือไม่ เห็นว่าจำเลยที่ 1 ถูกสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนเมื่อวันที่ 8 ธันวาคม 2551 และต่อมาได้รับคำสั่งให้กลับเข้ารับราชการใหม่โดยจำเลยที่ 1 ไปรายงานตัวกลับเข้ารับราชการเมื่อวันที่ 3 สิงหาคม 2553 ดังนั้นระหว่างวันที่ 8 ธันวาคม 2551 ถึงวันที่ 2 สิงหาคม 2553 จำเลยที่ 1 ไม่ได้ปฏิบัติหน้าที่เจ้าพนักงานตำรวจ จึงไม่มีอำนาจทำการสืบสวนคดีอาญาตามประมวลกฎหมายวิธี

พิจารณาความอาญา มาตรา 17 รวมทั้งไม่มีหน้าที่จับกุมนางปาริชาติกับพวกซึ่งกระทำความผิดต่อพระราชบัญญัติการพนัน พุทธศักราช 2478 ตามพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ.2547 มาตรา 95 วรรคสาม ที่บัญญัติว่า "ในกรณีที่ผู้ถูกสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนได้รับคำสั่งให้กลับเข้ารับราชการหรือได้รับคำสั่งให้ออกจากราชการด้วยเหตุใด ๆ ที่มีใช่เป็นการลงโทษให้ผู้นั้นมีสถานภาพเป็นข้าราชการตำรวจตลอดระยะเวลาระหว่างที่ถูกสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน" นั้นเป็นบทบัญญัติให้ข้าราชการตำรวจผู้ถูกสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนที่ได้รับคำสั่งให้กลับเข้ารับราชการใหม่มีสถานภาพเป็นข้าราชการตำรวจตลอดระยะเวลาระหว่างที่ถูกสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนเพื่อสิทธิในการรับเงินเดือน และเงินอื่น ๆ ตามพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ.2547 มาตรา 95 วรรคสี่ ดังนั้นการที่จำเลยที่ 1 ได้รับคำสั่งให้กลับเข้ารับราชการใหม่ จึงไม่อาจถือว่าระหว่างเวลาที่ถูกให้ออกจากราชการไว้ก่อนนั้น จำเลยที่ 1 เป็นผู้ปฏิบัติหน้าที่เจ้าพนักงานตำรวจ การเรียกรับทรัพย์สินโดยมิชอบเพื่อไม่กระทำการอย่างใดในตำแหน่งไม่ว่าการนั้นจะชอบหรือมิชอบด้วยหน้าที่อันเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 149 ผู้กระทำความผิดต้องมีหน้าที่ กล่าวคือ จำเลยที่ 1 ต้องมีหน้าที่สืบสวนจับกุมผู้กระทำความผิดอาญาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 17 การกระทำของจำเลยที่ 1 ที่เรียกรับเงินจากนางปาริชาติกับพวกเมื่อเดือนมิถุนายน 2553 จำนวน 4,000 บาท และวันที่ 8 กรกฎาคม 2553 จำนวน 2,000 บาท จึงเป็นการกระทำในขณะจำเลยที่ 1 ไม่มีหน้าที่จับกุมผู้กระทำความผิดตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 17 ไม่ครบองค์ประกอบของความผิดซึ่งผู้กระทำความผิดต้องเป็นเจ้าพนักงานผู้มีหน้าที่ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 149 จำเลยที่ 1 ไม่มีความผิดตามกฎหมายมาตราดังกล่าว ที่ศาลอุทธรณ์พิพากษาว่าจำเลยที่ 1 มีความผิดในการกระทำตามข้อกล่าวหา ครั้งที่ 2 และครั้งที่ 3 นั้น ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย แต่การที่นางปาริชาติกับพวกโอนเงินเข้าบัญชีของจำเลยที่ 3 เมื่อวันที่ 6 สิงหาคม 2553 จำนวน 2,000 บาท วันที่ 7 กันยายน 2553 จำนวน 3,000 บาท วันที่ 4 ตุลาคม 2553 จำนวน 3,000 บาท วันที่ 4 พฤศจิกายน 2553 จำนวน 3,000 บาท วันที่ 3 ธันวาคม 2553 จำนวน 3,000 บาท และวันที่ 5 มกราคม 2554 จำนวน 3,000 บาท นั้น เป็นช่วงเวลาที่ยังจำเลยที่ 1 กลับเข้ารับราชการโดยปฏิบัติหน้าที่เป็นเจ้าพนักงานตำรวจแล้ว แม้ช่วงเวลาที่โอนเงินดังกล่าวจำเลยที่ 1 ไม่ได้เรียกเงินจากนางปาริชาติกับพวก แต่ก็สืบเนื่องจากเมื่อเดือนมิถุนายน 2553 จำเลยที่ 1 ได้ร่วมกับชายที่จำเลยที่ 1 เรียกว่าผู้หมวดเรียกให้นางปาริชาติกับพวกจ่ายเงินเป็นรายเดือนเพื่อจะได้ไม่ต้องถูกจับกุมโดยจำเลยที่ 1 ได้โทรศัพท์แจ้งหมายเลขบัญชีเงินฝากของจำเลยที่ 3 ให้นางปาริชาติกับพวกโอนเงินไปเข้าบัญชีดังกล่าว กรณีถือได้ว่าจำเลยที่ 1 ร่วมรับเงินที่โอนเข้าบัญชีเงินฝากของจำเลยที่ 3 แต่ละเดือนในระหว่างวันที่ 6 สิงหาคม 2553 ถึงวันที่ 5 มกราคม 2554 ไว้เพื่อแลกกับการไม่จับกุมนางปาริชาติกับพวกในความผิดต่อพระราชบัญญัติการพนัน พุทธศักราช 2478 ในช่วงเวลาที่มีการโอนเงินเข้าบัญชีดังกล่าว การร่วมรับเงินแต่ละเดือนของจำเลยที่ 1 จึงเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 149 รวม 6 กระแส ที่ศาลอุทธรณ์พิพากษาว่า จำเลยที่ 1 กระทำความผิดตามข้อกล่าวหาครั้งที่ 4 ถึงครั้งที่ 9 นั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาของจำเลยที่ 1 ฟังขึ้นบางส่วน อนึ่ง เมื่อได้วินิจฉัยว่าจำเลยที่ 1 ไม่มีความผิดในการกระทำตามข้อกล่าวหาครั้งที่ 2 และครั้งที่ 3 และข้อเท็จจริงไม่ปรากฏว่าชายที่จำเลยที่ 1 เรียกว่าผู้หมวดนั้นเป็นเจ้าพนักงานตำรวจหรือไม่ จำเลยที่ 3 ที่โจทก์ฟ้องว่าเป็นผู้สนับสนุนการกระทำความผิดของจำเลยที่ 1 จึงไม่มีความผิดฐานเป็นผู้สนับสนุน เจ้าพนักงานเรียกรับทรัพย์สินสำหรับตนเองหรือผู้อื่นโดยมิชอบใน

การกระทำตามข้อกล่าวหาครั้งที่ 2 และครั้งที่ 3 ด้วย กรณีเป็นเหตุอยู่ในส่วนลักษณะคดี ศาลฎีกามีอำนาจพิพากษาตลอดไปถึงจำเลยที่ 3 ที่มีได้ฎีกาด้วยตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 225 ประกอบมาตรา 213 พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยที่ 1 มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 149 รวม 6 กระทั่ง จำเลยที่ 3 มีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 149 ประกอบมาตรา 86 รวม 6 กระทั่ง จำคุกจำเลยที่ 1 กระทั่งละ 5 ปี รวม 6 กระทั่ง จำคุก 30 ปี จำคุกจำเลยที่ 3 กระทั่งละ 3 ปี 4 เดือน รวม 6 กระทั่ง คงจำคุกจำเลยที่ 3 มีกำหนด 20 ปี ลดโทษให้จำเลยที่ 1 กระทั่งละหนึ่งในสี่ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 แล้ว คงจำคุกจำเลยที่ 1 มีกำหนด 22 ปี 6 เดือน นอกจากนี้ที่แก้คงให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์

องค์คณะ

โสภณ บางยีขัน · เมทินี ชโลธร · ญัฐชัย ไวยภาษจิริกุล

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/5182/2559>